

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 1.111

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 decembrie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 562 din 25 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580 ³ alin. 1 din Codul de procedură civilă	1-3	Decizia nr. 611 din 15 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice.....	13-15
Decizia nr. 575 din 3 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88-92, art. 94, art. 96 și art. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.....	3-7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 580 din 3 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	8-13	1.513. — Hotărâre privind transmiterea unei părți dintr-un imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al orașului Popești-Leordeni și în administrarea Consiliului Local al Orașului Popești-Leordeni, județul Ilfov.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 562

din 25 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paul Trucă în Dosarul

nr. 2.958/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că nu există nici o contrariedade între dispoziția criticată și Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.958/2004, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paul Trucă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale ale art. 21, referitoare la liberul acces la justiție. Potrivit textului de lege criticat, instanța, sesizată de creditor, poate obliga pe debitorul care nu își execută de bunăvoie obligația de a face la plata unei amenzi civile, printr-o încheiere irevocabilă, fapt ce este de natură a îngradi accesul persoanei interesate la toate gradele de jurisdicție, inclusiv la căile de atac ale apelului și recursului.

Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât legiuitorul are posibilitatea să suprimă una sau ambele căi de atac în anumite materii, ceea ce nu echivalează cu îngradirea liberului acces la justiție. Dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă deschid creditorului calea judiciară pentru a obține constrângerea debitorului la executarea unei obligații de a face prevăzută într-un titlu executoriu, astfel încât este asigurat accesul liber la justiție. Împrejurarea că soluția instanței nu poate fi cenzurată prin intermediul căilor de atac nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci exclusiv una de opțiune legislativă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că textele de lege criticate dau expresie dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, care prevăd că reglementarea procedurii de judecată se face prin lege, legiuitorul având libertate deplină de a statua în astfel de domenii. Astfel, instituirea unor limite în exercitarea căilor de atac nu contravine sub nici un aspect prevederilor constituționale cuprinse în art. 21, atâta timp cât, aflat în faza executării obligației consemnate în titlul executoriu, debitorul a avut posibilitatea, până a ajunge în această etapă, să formuleze apărări de fond și să parcurgă toate căile de atac prevăzute de lege.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, conferind caracter irevocabil încheierii instanței de judecată, nu îngradesc dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime. Accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și căile de atac prevăzute de lege, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, competența instanțelor, procedura de judecată și căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite în considerarea unor situații diferite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: *„Dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 200.000 lei la 500.000 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încălcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 484/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 14 ianuarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cu acel prilej Curtea a reținut că „reglementarea criticată se subsumează Cărții a V-a a Codului de procedură civilă, consacrată executării silită a obligațiilor stabilite printr-un titlu executoriu, constituind Secțiunea a IV-a referitoare la executarea silită a obligațiilor de a face sau de a nu face. Finalitatea acesteia este evidentă și constă în determinarea debitorului rău-platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, pe care numai el o poate executa, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, ținând la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență imperativă a executării silită.

Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului irevocabil al acestei încheieri este deci în deplină concordanță cu finalitatea reglementării, fără ca prin

aceasta să se încalce prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât, așa cum Curtea a statuat în mod constant, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, deci, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru rațiuni impuse

de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces”.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paul Trucă în Dosarul nr. 2.958/2004 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 575

din 3 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88—92, art. 94, art. 96 și art. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Victor Andrei în Dosarul nr. 20.769/2004 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției. Se apreciază că aceste reglementări reprezintă voința legiuitorului și nu fac nici un fel de discriminare, aplicându-se în egală măsură tuturor celor care săvârșesc contravenții privind circulația pe drumurile publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 20.769/2004, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002**, excepție ridicată de Victor Andrei în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea contestației împotriva procesului-verbal de contravenție prin care autorul excepției a fost sancționat în baza art. 170 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Sesizarea Curții Constituționale are la bază Decizia civilă nr. 524/E din 7 aprilie 2005 a Tribunalului Iași prin care s-a stabilit că soluția de respingere, pe fond, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, ridicată inițial, în fața Judecătoriei Iași, prin Încheierea acestei instanțe din 28 februarie 2005, contravine dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin aceeași încheiere a instanței de fond fusese respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226, 230 și 231 din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea

Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, instanța de fond reținând, în mod corect, că, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, hotărârile Guvernului nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate. În legătură cu această a doua soluție, instanța de recurs nu a reținut, prin decizia respectivă, încălcarea legii de către instanța de fond, astfel că, sub acest aspect, încheierea instanței de fond este definitivă. În consecință, sesizarea Curții Constituționale privește numai excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și Hotărârea Guvernului nr. 85/2003 au fost adoptate fără acordul asociațiilor patronale și sindicale, stabilind „o mare discriminare între diferitele categorii socio-profesionale și șoferi, încălcând prevederile art. 4 și art. 16 din Constituție“.

Autorul excepției precizează, în cuprinsul memoriului depus la instanță, că dispozițiile criticate pentru neconstituționalitate sunt cele ale art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, precum și cele ale art. 226, 230 și 231 din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, „care prevăd cuantumuri ale amenzilor [...] și sancțiunile complementare aplicate șoferilor care greșesc și în mod special șoferilor profesioniști [care] sunt mult prea dure și exagerate“. Aceste prevederi sunt considerate neconstituționale, deoarece contravin „dreptului de proprietate prevăzut de art. 1 din Protocolul nr. 1 la care România este parte din 1994“, precum și dispozițiilor art. 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Sunt invocate totodată, în legătură cu aplicabilitatea documentelor internaționale, și dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20.

Se mai arată, în susținerea excepției, că „actualul cuantum [al amenzilor] deturbează scopul educativ în măsuri represive [...]. Se încalcă, în acest fel, principiile constituționale de la art. 53“.

În opinia autorului excepției, prin aplicarea dispozițiilor criticate, „nu se respectă principiul constituțional prevăzut de art. 16 din Constituție“, întrucât conducătorilor auto profesioniști „li se interzice dreptul la muncă pe o perioadă limitată, iar celorlalte categorii nu li se face așa ceva [...]“.

Judecătoria Iași, nesocotind prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în argumentarea acestui punct de vedere, că hotărârile Guvernului nu pot fi supuse controlului Curții Constituționale.

În ceea ce privește critica dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a căror neconstituționalitate se invocă, Guvernul apreciază că aceste reglementări „reprezintă voința legiuitorului și nu fac nici un fel de discriminare, aplicându-se tuturor conducătorilor auto care săvârșesc respectivele contravenții“, astfel că nu se pune problema încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 4 și 16 sau a celor ale art. 11 și 20.

De asemenea, Guvernul arată că dispozițiile criticate din ordonanța de urgență nu aduc vreo restrângere unor drepturi pentru a se considera că sunt încălcate prevederile art. 53 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată, iar cea referitoare la art. 226, 230 și 231 din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003 este inadmisibilă.

În argumentarea acestui punct de vedere se arată, referitor la critica de neconstituționalitate a art. 88—92, art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin invocarea încălcării art. 16 din Constituție, că dispozițiile criticate se aplică în mod egal tuturor conducătorilor de autovehicule care încalcă prevederile legale privind circulația pe drumurile publice, „fără discriminări pe considerente arbitrare“.

În legătură cu critica de neconstituționalitate formulată în raport cu prevederile art. 53 din Constituție, Avocatul Poporului consideră că aceasta nu poate fi reținută. Se arată în acest sens că, „față de pericolul pe care îl prezintă fapta pentru valorile sociale (persoane, bunuri) angajate în traficul rutier, legiuitorul a considerat că trebuie sancționată contravențional încălcarea dispozițiilor legale privind circulația pe drumurile publice. Acest pericol justifică restrângerea dreptului și a libertății de a conduce pe drumurile publice“.

Celelalte dispoziții din Constituție invocate de autorul excepției nu au, în opinia Avocatului Poporului, incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate cu care Curtea a fost sesizată îl constituie dispozițiile art. 88—92, ale art. 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 88: „(1) Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și sunt următoarele:

a) reținerea permisului de conducere, a atestatului profesional, a certificatului de înmatriculare ori înregistrare sau a plăcuțelor cu numerele de înmatriculare;

b) retragerea permisului de conducere;

c) suspendarea exercitării dreptului de a conduce pe timp limitat;

d) anularea permisului de conducere;

e) confiscarea bunurilor destinate ori folosite la săvârșirea contravențiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență;

f) imobilizarea vehiculului.

(2) Reținerea permisului de conducere ori a certificatului de înmatriculare sau înregistrare se face de către poliție, o dată cu constatarea faptei pentru care se dispune una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (1), eliberându-se titularului o dovadă înlocuitoare, cu sau fără drept de circulație.

(3) Retragerea permisului de conducere se dispune de către poliție când titularul acestuia a fost declarat inapt pentru a conduce vehicule pe drumurile publice de către o instituție medicală autorizată.

(4) Suspendarea exercitării dreptului de a conduce se aprobă de șeful inspectoratului județean de poliție, Direcției Generale de Poliție a Municipiului București sau al direcției poliției specializate din Inspectoratul General al Poliției Române.

(5) Hotărârea asupra sancțiunilor contravenționale complementare se comunică în scris contravenientului, în termen de cel mult 5 zile de la data constatării faptei.

(6) Sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) se dispun prin același proces-verbal de constatare prin care s-a stabilit și amenda contravențională.“;

— Art. 89: „Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 2.000.000 lei la 8.000.000 lei următoarele fapte:

a) conducerea vehiculului sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie infracțiune;

b) încălcarea normelor legale referitoare la depășire, cu excepția prevederilor art. 88 lit. a);

c) conducerea vehiculului cu defecțiuni tehnice grave la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție;

d) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus;

e) nerespectarea regulilor de trecere la nivel cu calea ferată;

f) nerespectarea semnalelor polițiștilor la trecerea coloanelor oficiale;

g) neoprirea la semnalul regulamentar al polițistului, în scopul sustragerii de la control.“;

— Art. 90: „Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 1.500.000 lei la 5.000.000 lei următoarele fapte:

a) depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului electric sau la trecerile la nivel cu calea ferată;

b) schimbarea direcției de mers prin încălcarea marcajului longitudinal continuu;

c) circulația pe sens opus;

d) neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;

e) neprezentarea în termenul prevăzut de lege la unitatea de poliție pe a cărei rază s-a produs accidentul de pe urma căruia au rezultat numai pagube materiale.“;

— Art. 91: „Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 1.000.000 lei la 3.000.000 lei următoarele fapte:

a) pătrunderea în intersecție la culoarea roșie a semaforului electric;

b) încălcarea normelor referitoare la folosirea pe timp de noapte a luminilor de drum;

c) depășirea cu mai mult de 30 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus;

d) neacordarea priorității de trecere pietonilor care au acest drept.“;

— Art. 92: „(1) Săvârșirea de către conducătorul de autovehicul a uneia sau mai multor contravenții atrage, pe lângă sancțiunile contravenționale prevăzute la art. 87 alin. (1), și aplicarea unui număr de puncte de penalizare.

(2) Faptele pentru care se aplică puncte de penalizare, numărul acestora și procedura de înregistrare se stabilesc prin regulament.“;

— Art. 94: „(1) Suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule se dispune:

a) pentru o perioadă de 30 de zile, dacă în decurs de un an titularul permisului de conducere a săvârșit contravenții care cumulează 15 puncte de penalizare;

b) pentru o perioadă de 60 de zile, dacă în decurs de 6 luni de la data expirării duratei de suspendare titularul permisului de conducere a săvârșit contravenții care cumulează 10 puncte de penalizare;

c) pentru o perioadă de 90 de zile, dacă fapta conducătorului auto a fost urmărită ca infracțiune prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, iar instanța de judecată sau procurorul a dispus înlocuirea răspunderii penale cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 91 din Codul penal sau dacă fapta conducătorului auto constituie una dintre contravențiile pentru care, prin regulament, se dispune ca măsură administrativă reținerea pe loc a permisului de conducere.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) contravenientul este obligat să se prezinte la unitatea de poliție în termen de 5 zile de la primirea înștiințării scrise comunicate de aceasta, pentru a preda permisul de conducere. Neprezentarea la termenul stabilit, în mod nejustificat, atrage majorarea cu 30 de zile a duratei suspendării exercitării dreptului de a conduce, prevăzută la alin. (1) lit. a) și b).“;

— Art. 96: „În cazul concursului de contravenții care întrunesc mai mult de 15 puncte de penalizare, perioada de suspendare a exercitării dreptului de a conduce se compune din însumarea perioadelor corespunzătoare fiecărei fapte, calculate în condițiile stabilite prin regulament, fără ca această perioadă să depășească 90 de zile.“;

— Art. 98: „Permisul de conducere se reține în următoarele cazuri:

a) la cumularea a cel puțin 15 puncte de penalizare;

b) când titularul acestuia a săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la art. 77, la art. 78 alin. (2), la art. 79 alin. (1), (3) și (4) și la art. 81 alin. (1);

c) când titularul acestuia a săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la art. 178 și 184 din Codul penal, dacă acestea au fost comise ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale privind circulația pe drumurile publice;

d) la săvârșirea uneia dintre contravențiile pentru care prin regulament se dispune ca măsură administrativă reținerea pe loc a permisului de conducere;

e) când prezintă modificări, ștersături sau adăugări, este deteriorat ori se află în mod nejustificat asupra altei persoane.“

Autorul excepției de neconstituționalitate, criticând în ansamblu modul de reglementare și sancționare a contravențiilor privind circulația pe drumurile publice, susține, în esență, că dispozițiile de lege supuse controlului sunt neconstituționale, deoarece prevăd cuantumuri mari ale amenzilor, precum și posibilitatea suspendării și exercitării dreptului de a conduce autovehicule. Aceste sancțiuni, aplicabile șoferilor care comit faptele contravenționale prevăzute de ordonanță, mai des pentru șoferii profesioniști, duc la scăderea severă a veniturilor acestora. Astfel, sunt încălcate, în opinia autorului excepției, dispozițiile art. 4, art. 16 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) [devenit art. 44 alin. (1) după republicarea Constituției], precum și cele ale art. 53 din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 4: „(1) Statul are ca fundament unitatea poporului român și solidaritatea cetățenilor săi.

(2) România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.“;

— Art. 16 alin. (1) și (2): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— Art. 44 alin. (1): „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.“;

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.“

Au fost invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate și dispozițiile art. 1 alin. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al căror conținut este următorul: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.“

De asemenea au fost invocate dispozițiile art. 23 pct. 2 și art. 25 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, texte care au următorul cuprins:

— Art. 23 pct. 2: „Toți oamenii au dreptul, fără nici o discriminare, la salariu egal pentru muncă egală.“;

— Art. 25 pct. 1: „Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării proprii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.“

În legătură cu susținerea incidentei în cauză a celor două prevederi din documentele internaționale privind drepturile omului, autorul excepției a invocat și dispozițiile art. 11 și 20 din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 11: „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.

(3) În cazul în care un tratat la care România urmează să devină parte cuprinde dispoziții contrare Constituției, ratificarea lui poate avea loc numai după revizuirea Constituției.“;

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.“

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva procesului-verbal de contravenție prin care autorul excepției a fost sancționat în baza art. 170 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, care prevede: „Conducătorul de vehicul este obligat să oprească atunci când: [...] b) semnalul cu lumini roșii și/sau semnalul sonor sunt în funcțiune.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că fapta săvârșită de autorul excepției, astfel cum a fost menționată în procesul-verbal de contravenție contestat la instanța de judecată, este prevăzută de art. 170 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003 și sancționată de art. 226 lit. f) din aceeași hotărâre. Curtea observă, totodată, că aceste reglementări au la bază dispozițiile cuprinse în textele art. 88, art. 89 lit. e) și art. 92 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. În consecință, excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile cuprinse în celelalte texte criticate care nu au legătură cu soluționarea cauzei, și anume art. 89 lit. a)—d), f) și g), art. 90, 91, 94, 96 și 98, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă conform dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992. Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate

în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia“.

În conformitate cu prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, excepțiile care sunt contrare dispozițiilor alin. (1), (2) și (3) ale aceluiași articol sunt inadmisibile.

Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88, art. 89 lit. e), art. 91 și 92 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea reține că aceste dispoziții criticate nu contravin textelor constituționale și celor din documentele internaționale invocate în cauză.

Astfel, în legătură cu critica de neconstituționalitate formulată prin invocarea încălcării dispozițiilor art. 4 și art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea, Curtea reține că dispozițiile criticate din ordonanța de urgență stabilesc faptele ce constituie contravenții la reglementările privind circulația pe drumurile publice și sancțiunile aferente. Aceste reglementări se aplică, în egală măsură, fără discriminare, tuturor conducătorilor auto, profesioniști sau nu, care săvârșesc contravențiile prevăzute de lege, nefiind, deci, încălcate nici dispozițiile art. 23 pct. 2 și art. 25 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Tot astfel, nu poate fi reținută nici susținerea referitoare la încălcarea art. 44 alin. (1) din Constituție privind încălcarea dreptului de proprietate privată, precum și a art. 1 alin. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece stabilirea unor amenzi nu are semnificația unui transfer de proprietate care să încalce Constituția sau normele convenționale, ci este consecința săvârșirii unor fapte ilegale sancționate de lege, în cuantumul apreciat de legiuitor în funcție de gravitatea și frecvența faptelor respective. În consecință, nu se poate considera că în

cauză a fost încălcat, prin prevederile criticate, dreptul de proprietate al persoanei.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că textul constituțional se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar textele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, astfel cum s-a mai arătat, sancționarea unor fapte de încălcare a legii, care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

De altfel, Curtea constată că dispozițiile art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai format obiect al controlului de neconstituționalitate. De exemplu, prin Decizia nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 20 februarie 2005, Curtea, respingând excepția cu acest obiect, a statuat că „stabilirea unor astfel de reguli în ceea ce privește circulația pe drumurile publice, inclusiv în ceea ce privește reținerea permisului de conducere, respectiv suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, are ca scop, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, *«asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației rutiere, apărarea vieții și integrității corporale, a sănătății persoanelor, proprietății publice și private, protecția mediului înconjurător, precum și a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor în acest domeniu»*[...]“.

În legătură cu susținerea că adoptarea ordonanței s-a făcut fără consultarea organizațiilor patronale și a celor sindicale, Curtea reține că dispozițiile constituționale privind delegarea legislativă sau alte prevederi care se referă la adoptarea legilor nu prevăd asemenea cerințe pentru emiterea ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 lit. a)—d), f) și g), art. 90, 91, 94, 96 și 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Victor Andrei în Dosarul nr. 20.769/2004 al Judecătorei Iași.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88, art. 89 lit. e) și art. 92 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 580

din 3 noiembrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1),
ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001
privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.906/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde Societatea Comercială „Nido Trans” — S.R.L. Pantelimon, prin administrator, lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 643D/2005, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Contransimex—B” — S.A. Ploiești în Dosarul nr. 5.785/2005 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele de mai sus este parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Societății Comerciale „Nido Trans” — S.R.L. Pantelimon lasă la aprecierea Curții problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru o mai bună administrare a justiției,

dispune conexarea Dosarului nr. 643D/2005 la Dosarul nr. 639D/2005, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Societății Comerciale „Nido Trans” — S.R.L. Pantelimon solicită admiterea excepției și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că soluțiile pronunțate în procedura somației de plată nu afectează fondul cauzei. Totodată, se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile art. 21 din Constituție, întrucât calea de atac împotriva ordonanței privind somația de plată se soluționează de un alt complet de judecată față de cel ce a judecat în primă instanță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 iulie 2005 și 7 iunie 2005, pronunțate în dosarele nr. 2.906/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și nr. 5.785/2005 al Judecătoriei Ploiești, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. Cluj-Napoca, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Contransimex—B” — S.A. Ploiești.**

Excepția de neconstituționalitate invocată de Societatea Comercială „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. Cluj-Napoca a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de autorul excepției împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă cererea de anulare formulată de acesta împotriva unei hotărâri prin care a fost admisă o cerere privind emiterea unei somații de plată, iar cea invocată de Societatea Comercială „Contransimex—B” — S.A. Ploiești, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare formulate de autorul excepției împotriva unei hotărâri prin care a fost admisă o cerere privind emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Societatea Comercială „Mol România Petroleum

Products“ — S.R.L. Cluj-Napoca susține, în esență, că prevederile art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 195/2004, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 129. Totodată, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 14 pct. 1 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice.

Autorul excepției apreciază că dispozițiile legale criticate „îngrădesc nelegitim dreptul părților la un proces echitabil și la o judecată imparțială, precum și dreptul de a obține un control judiciar real, obiectiv și efectiv, întrucât cererea în anulare se soluționează întotdeauna de către aceeași instanță care a soluționat cererea de emitere a ordonanței somației de plată“. În acest sens se susține că „o judecată de către o instanță imparțială [...] reclamă ca efectuarea oricărui control judiciar să se realizeze de către alte instanțe, de regulă superioare celei care a dat o dezlegare atât în materie necontencioasă, cât și în materie contencioasă“. În consecință, autorul excepției apreciază că „examinarea propriilor soluții de către aceeași instanță și pronunțarea în primă instanță (pe fond) a unei hotărâri irevocabile nu permite, în mod obiectiv, repararea greșelilor realizate cu ocazia primei dezlegări“.

Totodată, se susține că „lipsirea părților de posibilitatea de a formula o cale de atac efectivă împotriva unei hotărâri judecătorești propriu-zise, prin care se rezolvă pentru prima dată fondul cauzei cu autoritate de lucru judecat (hotărârea judecătorească de soluționare a cererii în anulare), face posibilă dobândirea (și păstrarea) caracterului irevocabil și executoriu al unei hotărâri cu privire la care nu s-a exercitat, în realitate, nici un control“, ceea ce este de natură a încălca prevederile constituționale ale art. 129, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în optica autorului excepției, „aspectele de fond ce sunt tranșate printr-o hotărâre judecătorească doar în etapa acțiunii în anulare nu pot fi îndreptate prin nici o cale de atac și nici în cadrul contestației la executare“.

Societatea Comercială „Contransimex—B“ — S.A. Ploiești susține că prevederile art. 1 alin. (1) și ale art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), ale art. 20 alin. (2), ale art. 21, ale art. 44 și ale art. 53 alin. (2), întrucât „dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare, potrivit Codului de procedură civilă“. Autorul excepției susține că „posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică

exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil“. De asemenea, se arată că „emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și pentru sume cu aproximație stabilite, precum și executarea unui asemenea titlu încalcă reglementarea constituțională a dreptului de proprietate“.

Totodată, autorul excepției susține că art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravine art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2), art. 21, art. 53 alin. (2), ale art. 126 alin. (2) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că încălcarea art. 126 alin. (2) din Constituție constă în faptul că „dispozițiile legale criticate cuprind norme procedurale contrare celor prevăzute de Codul de procedură civilă și de legea de organizare judiciară“. De asemenea, autorul excepției consideră că, „deși acțiunea în anularea ordonanței cu somația de plată constituie o cale de atac, totuși ea urmează a fi judecată [...] de un complet format dintr-un singur judecător“, ceea ce „îngrădește, în mod indirect, accesul la justiție [și] creează o diferențiere anticonstituțională față de justițiabilii care beneficiază la același nivel jurisdicțional de judecată [de un] complet format din doi judecători“.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială și Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

În argumentarea acestei opinii, Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că, „pentru a asigura eficiență acestui mijloc procesual [procedura somației de plată] de obținere a unui titlu executoriu, legiuitorul a stabilit o singură cale de atac, de retractare, în acord cu intenția de recuperare a creanței, într-un mod rapid și eficient“. Instanța apreciază că debitorului i se asigură dreptul la un proces echitabil prin posibilitatea acestuia „de a depune întâmpinare, de a declanșa calea de atac a cererii în anulare“.

Totodată, se apreciază că „împrejurarea că aceeași instanță care a soluționat cererea de emitere a ordonanței trebuie să soluționeze și cererea de anulare nu anulează dreptul la un proces echitabil și la o judecată de o instanță imparțială, atât timp cât toate instanțele judecătorești sunt imparțiale, indiferent dacă sunt instanțe superioare sau de fond“.

Instanța susține că textele legale criticate nu încălcă prevederile art. 129 din Constituție, întrucât „cererea în anulare este o cale de atac efectivă, [iar] împrejurarea că instanța, analizând susținerile părților, nu a admis cererea în anulare nu poate echivala cu încălcarea dreptului la un proces echitabil“.

În argumentarea opiniei sale, Judecătoria Ploiești apreciază că prevederile art. 1 alin. (1) și ale art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 „vizează soluționarea cererii având ca obiect somația de plată“ și,

întrucât instanța a fost investită cu soluționarea cererii de anulare a unei ordonanțe privind somația de plată, opinează că aceste texte legale „nu au incidență în cauză”.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, instanța apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât acestea „nu împiedică cu nimic părțile să-și facă toate apărările [...] în cadrul judecării în fața instanței care judecă cererea în anulare, introdusă potrivit art. 8 din ordonanță”. Se mai arată că, „în această fază, debitorul poate folosi în apărarea sa toate mijloacele legale de probă, nefiind limitat la înscrisuri”. Totodată instanța apreciază că procedura somației de plată nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, „ci, dimpotrivă, [...] urmărește asigurarea celerității procedurii, având în vedere urgența impusă de natura cauzelor care fac obiectul dispozițiilor legale criticate”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, Guvernul arată că reglementările legale criticate sunt „proprii unei proceduri speciale, derogatorii de la dreptul comun, adoptată de legiuitorul ordinar în temeiul dreptului său de opțiune, consacrat de prevederile constituționale [ale art. 126 alin. (2)], în scopul de a asigura executarea rapidă a creanțelor certe, lichide și exigibile”. Totodată se apreciază că soluționarea cererii de emitere a ordonanței de somație de plată, precum și a cererii în anulare a ordonanței de către aceeași instanță nu este de natură a încălca accesul liber la justiție, având în vedere că legiuitorul este liber să adopte reguli speciale de procedură, iar accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești.

Guvernul susține că, în cadrul procedurii somației de plată, „ambele părți beneficiază de un tratament juridic egal, având asigurate modalități echilibrate de exercitare a drepturilor lor procesuale, corespunzătoare unei proceduri speciale, a cărei adoptare este recunoscută în mod expres legiuitorului ordinar prin prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție”.

În sprijinul celor expuse mai sus, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale, menționând deciziile nr. 447 din 26 octombrie 2004, nr. 505 din 16 noiembrie 2004, nr. 44 din 13 ianuarie 2005 și nr. 222 din 24 februarie 2005.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, se arată că textul de lege criticat „nu îngrădește dreptul persoanelor interesate de a se adresa instanței judecătorești [...] și

[nici] dreptul de a stăruî în continuarea procesului judiciar declanșat, până la soluționarea definitivă a acestuia printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă”. Avocatul Poporului invocă cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 365 din 30 septembrie 2003 și nr. 84 din 2 martie 2004.

Se mai arată, în punctul de vedere prezentat, că dispozițiile criticate nu contravin textului constituțional al art. 53, întrucât „măsura suspendării acțiunilor judiciare sau extrajudiciare are caracter excepțional și temporar și nu pune în discuție dreptul subiectelor îndreptățite să acționeze în judecată societățile comerciale respective”. În acest sens, sunt invocate și deciziile Curții Constituționale nr. 397 din 21 octombrie 2003, nr. 251 din 15 iunie 2004 și nr. 448 din 26 octombrie 2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile și notele scrise depuse de partea prezentă, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 4 alin. (2) și (4): „(2) *În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruî*

în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.“ [...]

(4) În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.“;

— Art. 8 alin. (2) și (5): „(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.[...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.“

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (3), ale art. 16 alin. (1), ale art. 20 alin. (2), ale art. 21, art. 44, ale art. 53 alin. (2), ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129. Curtea reține că, deși unul dintre autorii excepției invocă în susținerea acesteia întregul text al art. 21 și al art. 44 din Constituție, în realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, acesta se referă numai la art. 21 alin. (1)–(3) și la art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi. În consecință, dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.“;

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 20 alin. (2): „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.“;

— Art. 21 alin. (1) — (3): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“;

— Art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.“;

— Art. 53 alin. (2): „Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.“;

— Art. 126 alin. (2): „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.“;

— Art. 129: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.“;

Totodată în susținerea excepției sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 14 pct. 1 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice, care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorii excepției apreciază că, în cadrul procedurii somației de plată, soluționarea cererii în anulare de către aceeași instanță care a emis ordonanța privind somația de plată contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, respectiv celor ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 pct. 1 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului. Se susține că lipsa unei căi de atac împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea în anulare contravine prevederilor art. 129 din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată se apreciază că „posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil“.

Curtea constată că dispozițiile criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, cu privire la dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea, prin Decizia nr. 280 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, a stabilit că „Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială, simplificată și accelerată pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri, singurele dovezi care se administrează în cadrul acestei proceduri, în afară de lămuririle și explicațiile date de către părți. Hotărârile pronunțate în cadrul acestei proceduri nu au autoritatea lucrului judecat asupra fondului litigiului“.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea constată, de asemenea, că prin Decizia sa nr. 434 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, a statuat că „Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, pentru a asigura recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor. Acest caracter special al procedurii a

determinat limitarea mijloacelor de probă, utilizabile în prima fază, la înscrisuri, completate de explicațiile și lămuririle date de părți. Potrivit art. 1 alin. (1) din ordonanță, această procedură se aplică doar în cazul «creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege». Întrucât ordonanța cu somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. În acest sens, sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, și nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005.

Totodată prin Decizia nr. 280 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Curtea a mai statuat că „mijloacele procedurale puse la îndemâna părților diferă tocmai datorită caracterului special al procedurii, fără ca prin aceasta să se instituie vreo discriminare, fără ca una dintre părți să fie privilegiată, iar cealaltă dezavantajată“. Cu același prilej Curtea a stabilit, din prisma acestor considerente și având în vedere garanțiile procesuale de care se bucură părțile, că nu sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002, s-a reținut că „executarea oricărei obligații de a da determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui obligat să dea. În toate cazurile în care o asemenea obligație se execută, chiar și în mod silit, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prevăzută cu formulă executorie, atingerea adusă dreptului de proprietate, prin diminuarea patrimoniului datornicului, se înscrie în limitele prevederilor constituționale. De altfel, investirea hotărârii judecătorești cu formulă executorie se poate face numai după epuizarea tuturor căilor ordinare de atac ori după expirarea termenului pentru exercitarea acestora, ceea ce asigură tuturor părților un tratament egal și posibilitatea formulării unor apărări adecvate. Chiar și după momentul dispunerii sau al începerii executării, partea

care se consideră nedreptățită are dreptul să introducă, în fața instanței de executare, contestație la executare“.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea, prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, a stabilit că „specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituindu-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă evident o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă nici un aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident cu condiția ca nici o normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale“.

Totodată Curtea, prin Decizia nr. 505 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 13 ianuarie 2005, a statuat că „modul de reglementare a competenței instanțelor în materia soluționării cererilor de emiteră a ordonanțelor care conțin somația de plată către creditor și în materia soluționării cererilor în anulare a unor asemenea ordonanțe face posibil ca aceeași instanță, judecătoria, în materie civilă, sau tribunalul, în materie comercială, să fie competentă să judece atât cererea, cât și calea de atac formulată împotriva acesteia. O asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești. [...]

Departate de a îngrădi drepturi consacrate constituțional, reglementarea legală dedusă controlului instanței de contencios constituțional constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces“.

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În legătură cu invocarea încălcării art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea mai reține că acest text nu prevede un dublu grad de jurisdicție, această garanție procedurală existând doar în materie penală, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, în timp ce în celelalte domenii are aplicabilitate textul art. 13 din Convenție. Astfel, Curtea constată că textul art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune doar existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție (cauza *Kudla împotriva Poloniei, 2000*) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din

3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003).

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia textul art. 126 alin. (2) din Constituție este încălcat, întrucât „dispozițiile legale criticate cuprind norme procedurale contrare celor prevăzute de Codul de procedură civilă și de legea de organizare judiciară”, Curtea observă că art. 126 alin. (2) din Constituție face trimitere în mod generic la „lege”, nefiind vizată o anumită lege pentru reglementarea procedurii de judecată. De altfel, Curtea, prin Decizia nr. 280 din 1 iulie 2003, a stabilit că „toate reglementările cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt norme de procedură, iar, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție [devenit art. 126 alin. (2), după revizuirea și republicarea acesteia], «Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege»”.

Totodată, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 53 alin. (2), invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.906/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și (4) și ale art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Contransimex—B” — S.A. Ploiești în Dosarul nr. 5.785/2005 al Judecătorei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 611

din 15 noiembrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. 1
din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000
privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, excepție ridicată de Ilie Nisioi în Dosarul nr. 103/2005 al Judecătorei Câmpulung Moldovenesc.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu aduc atingere principiului separației puterilor în stat, întrucât legiuitorul este singurul competent să reglementeze categoriile de fapte care constituie infracțiuni, respectiv contravenții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 103/2005, **Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice**, excepție ridicată de Ilie Nisioi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, întrucât în temeiul dispozițiilor art. 107 din Legea nr. 26/1996 și art. 13 din Legea nr. 31/2000, autoritatea centrală care răspunde de silvicultură este competentă a stabili valoarea pagubelor cauzate fondului forestier pornind de la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă fixat prin ordin al ministrului, iar de stabilirea acestei valori depinde calificarea faptei ca fiind contravenție sau infracțiune, este evident că se permite imixtiunea unui organ al administrației de stat, deci a executivului, în sfera legislativului. Acest aspect contravine, pe de o parte, prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit cărora stabilirea răspunderii penale se face numai în condițiile și în temeiul legii, iar pe de altă parte, principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat. Pentru motivele expuse mai sus, se apreciază că sunt nesocotite și prevederile art. 6 paragraful întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul persoanei la un proces echitabil.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate, referindu-se doar la evaluarea pagubelor cauzate fondului forestier și stabilirea cuantumului despăgubirilor, fără a descrie elementele constitutive ale unei infracțiuni sau pedeapsa pe care organele judiciare trebuie să o aplice, nu intră în coliziune cu principiul constituțional al legalității incriminării și pedepsei, care impune prevederea expresă în legea penală, atât a faptei, cât și a pedepsei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul consideră neîntemeiată critica de neconstituționalitate, arătând că, din examinarea dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției, coroborate cu art. 98 din Codul silvic, rezultă în mod evident că acestea definesc infracțiunile și contravențiile pe care le prevăd, descriind comportamentul ilegal incriminat și stabilind pedepsele aplicabile.

În ceea ce privește prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă, deși acesta este stabilit de către

autoritatea centrală care răspunde de silvicultură, evaluarea pagubelor se face în temeiul unei împuterniciri date prin lege organică, având la bază criteriile determinate de lege.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, textele de lege criticate reprezentând consacrarea regulii constituționale potrivit căreia nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 8 mai 1996, potrivit cărora *„Evaluarea pagubelor cauzate fondului forestier prin infracțiuni și contravenții se face potrivit criteriilor și cuantumurilor stabilite de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și aprobate prin lege”*, precum și dispozițiile art. 13 din Legea nr. 31/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 6 aprilie 2000, dispoziții care au următorul conținut: *„Prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pe baza căruia se determină, potrivit legii, cuantumul despăgubirilor pentru pagubele produse prin contravenții, se stabilește de Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în:

— Art. 1 alin. (4): *„Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale.”*

— Art. 23 alin. (12): *„Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.”*

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă și prevederile art. 6 paragraful întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: *„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședințe poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în*

măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției."

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin textele de lege criticate, legiuitorul a prevăzut că evaluarea pagubelor cauzate fondului forestier prin infracțiuni și contravenții se face potrivit criteriilor și cuantumurilor stabilite de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, fapt ce nu relevă nici un fine de neconstituționalitate. Astfel, reglementând aspecte de ordin tehnic, este firesc ca determinarea acestora să se facă de un organ de specialitate, fără ca o atare competență să poată fi calificată ca o încălcare a principiului separației puterilor în stat. Mai mult, în condițiile în care cele astfel stabilite sunt aprobate prin lege, nu se poate susține nici înfrângerea principiului legalității incriminării și pedepsei.

Aceeași concluzie o impune și examinarea criticii referitoare la art. 13 din Legea nr. 31/2000, potrivit căruia

prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se stabilește de ministerul de resort.

Pe de altă parte, în argumentarea criticii sale autorul excepției pierde din vedere faptul că, indiferent de încadrarea juridică a conduitei incriminate, ca infracțiune sau contravenție, aceasta este supusă controlului instanțelor, prilej cu care autorul faptei beneficiază de toate drepturile și garanțiile prevăzute de Constituție și lege, inclusiv de posibilitatea de a dovedi că întinderea prejudiciului reținut în sarcina sa nu corespunde realității.

Față de cele arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice sunt în concordanță cu prevederile internaționale cuprinse în art. 6 paragraful întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. 1 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic și art. 13 din Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, excepție ridicată de Ilie Nisioi în Dosarul nr. 103/2005 al Judecătoriai Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mădălina Ștefania Diaconu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unei părți dintr-un imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al orașului Popești-Leordeni și în administrarea Consiliului Local al Orașului Popești-Leordeni, județul Ilfov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unei părți dintr-un imobil, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al

statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al orașului Popești-Leordeni și în administrarea Consiliului Local al Orașului Popești-Leordeni, județul Ilfov.

Art. 2. — Predarea-primirea imobilului transmis potrivit interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,

Marius Bălu,

secretar de stat

p. Ministrul administrației și internelor,

Mircea Nicu Toader,

secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Nicolae Ivan,

secretar de stat

București, 29 noiembrie 2005.

Nr. 1.513.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a părții din imobilul care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea
Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al orașului Popești-Leordeni și în administrarea
Consiliului Local al Orașului Popești-Leordeni, județul Ilfov

Locul unde este situat imobilul care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Codul de clasificare din inventarul bunurilor aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, care alcătuiesc domeniul public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Orașul Popești-Leordeni, județul Ilfov	Statul român, Ministerul Apărării Naționale	Orașul Popești-Leordeni, Consiliul Local al Orașului Popești-Leordeni, județul Ilfov	— imobil 2.270 (parțial) — cod 8.29.09 — nr. M.F. 103.657	Suprafața construită = = 2.225,8 m ² Suprafața desfășurată = = 2.225,8 m ² Suprafața totală a terenului, inclusiv construcțiile = 80.368 m ²

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 066977